

A l'estiu, tota cuca viu...

Després d'una setmana per Andorra i tres més descobrint racons de La Garrotxa, quan ja falten pocs dies per reintegrar-me a la «normalitat» de la vida molletana, la ploma (és a dir, el bolígraf) que ha romès inactiu, amb l'excepció que tot seguit explicaré, sent la necessitat de posar-se en marxa, esperonat possiblement per la visita —que endevino propera— de l'amic Eduard, reclamant-me l'article per la TRIBUNA VALLESANA de Setembre.

Recordo en efecte que abans de marxar —ell projectava unes vacances molt més llunyanes, a l'altra banda de l'Atlàntic— vàrem parlar de la qüestió i, fins i tot apuntàrem un parell de temes possibles.

Els «avis» i la circulació

Com que en aquell moment feia pocs dies que Ràdio Mollet m'havia convocat a una «taula rodona» sobre la problemàtica dels avis, per la meua condició de president de l'Esplai de Gent Gran (que, per cert, quedaria reduïda a un «mano a mano» amb el locutor, per absència dels altres invitats), vaig proposar aquest mateix tema per l'article de la TRIBUNA, sobre les línies d'una tercera edat generalment planera i agradable, una «quarta» plena de mancances de tota mena i, per si no fos prou, el recent Reglament de Cementiris que, al canviar la «propietat perpétua» dels nínxols pel plaç dels 50 anys, condemna pràcticament les nostres despulles, abans o després, a la fosa comú...

L'Eduard Félez s'inclinava més aviat pels problemes de circula-

ció que ha creat l'«illa peatonal». Vaig ser testimoni de les cues que s'organitzen al carrer Riera, a l'altura de la Renault, per accedir al centre de la Vila, i tenia pensat el títol d'aquest comentari: Mollet, paradís de terraplens.

Sento però que la ploma m'emmena cap a uns altres camins que, al marge de la segona intenció picardiosa que amaga el títol, justifica sobradament perquè, com apuntava més amunt, les úniques vegades que durant aquest mes m'he posat a escriure, ha estat per conjuminar paraules de condol.

Miquel Moretó

La cosa comença poc abans de marxar, amb la notícia de l'accident que bé pot qualificar-se «de treball» sofert per aquest bon amic, amb el qual havíem dialogat feia pocs dies, com solíem sempre que ens trobàvem, ell camí de la Farinera, jo anant o tornant de l'Esplai, o de compres.

Amb en Josep, el seu germà gran, ens portem dos dies. Ell va néixer un 19 de desembre i jo el 17. En Miquel era més jove: 64 anys, que haurien po-

gut ser molts més, sense aquesta inesperada i dissortada caiguda.

Josep Moretones

Ja a Andorra, una esquila de «La Vanguardia» (no diria que em va sorprendre, perquè me l'esperava) motivà la segona carta de condolència.

Amb aquest home, de 83 anys, havíem compartit ben bé uns trenta estius les vacances a Santa Afra (Girona).

Bromejant, dèiem que ell era el Degà i jo el «Vice-decano» perquè, certament, érem les famílies més fidels a aquest santuari,quina hospederia roman enguany tancada.

Fa com dos anys i mig, l'únic fill del Sr. Moretones moria repentinament, als cinquanta i pocs anys, d'un atac al cor.

Aquest cop no pogué superar-lo el seu cos sensible de pare i, mesos més tard, era operat d'un càncer que acabaria amb la seva fortalesa d'home robust i sa.

No sé si medicament el cas té explicació científica. Les relacions entre cos i esperit són indubtables, i el fet, tan similar, del meu cosí Josep Pedragosa, i altres casos semblants que m'han explicat, em confirma en la connexió causaefecte entre aquell disgust i aquesta terrible malaltia.

Vaig visitar a l'amic, poc abans de marxar, a la Residència terminal de Castelldefels on es trobava (curiosa-

ment batejada amb el nom de «El Paraíso») i estava ja tan demacrat, tan begut de galtes, gairebé sense veu, sols amb la pell i l'os, que per això he dit no em sorprengué llegir la seva esquila.

Joan M.ª Coll i Garcés

La que sí em va sorprendre fou la que pocs dies després m'assabentava de la mort del fill del mestre i amic Sr. Jaume Coll i Aregall, tan vinculat a Mollet que fins hi té el seu nom en un dels carrers.

No és normal morir-se als 45 anys. Aquí fou una trombosi cerebral que el sorprengué mentre dormia. Una mort que molts consideren envejable perquè diuen que els fa més por patir que morir...

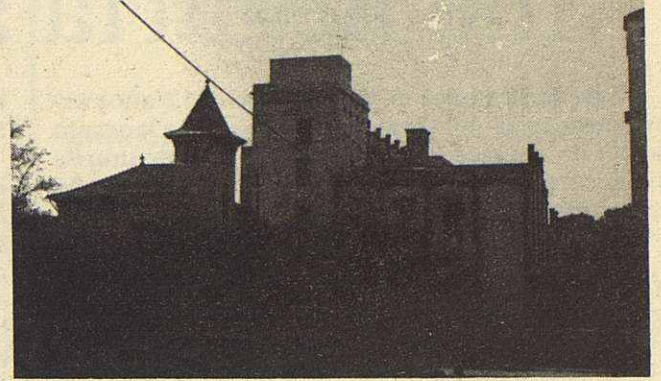
Desitjaria al Sr. Coll —com ja vaig dir-li en la meua carta de condol— que aquesta pèrdua no l'afectés excessivament. Però reconec que hi ha medicines que fan de bon receptor, i de molt mal prendre.

Joan Brau i Sanchís

Les assídues als dimecres de l'Esplai sabran prou de qui es tracta, si els dic que és aquell poeta de la Cova del Drac (o, millor dit, de «Poesia Viva») que els recità, entre d'altres (amb la mestria d'actor còmic que havia estat) aquella poesia dels ais! i els uis!, amb la mà fingidament embenada, de l'home al qual tots els forats li feien mal...

Dissortadament, aquesta peròdia es va fer autèntica en els seus finals. Operat per dues vegades, el recordo d'un recent dimarts a la Cova, presentant el seu darrer llibre —llegit pels Colet i companyia— que ja no va poder dedicar a ningú perquè no li quedaven forces ni per aguantar la ploma.

En els moltíssims aplaudiments que recollí aquell vespre, s'hi barrejava l'admiració per l'excel·lent poeta que era, i la convicció de dir adeu a l'amic que, evidentment, perdriem aviat.

Carles Blasco i Fontarnau

El dia 13 d'Agost, una altra esquila que, de moment, em passà desapercebuda perquè, personalment, no el coneixia.

Després, en llegir que era de Mollet, i que tenia 39 anys, vaig saber que es tractava del Cap de Personal de «Sedunión, S.A.».

Em parlava d'ell, farà un parell de mesos, en Josep M.^a Pi, delegat de «La Caixa» al costat del nostre Esplai que, per cert, quan aquestes línies surtin publicades, ho serà de Montcada i Reixac.

Per ell vaig saber que el difunt presentava els mateixos o molt semblants símptomes

als que, el març-abril de l'any passat, em tingueren ingressat a l'Hospital de Mollet, cuidat pels Drs. Joan Vilaseca i Pau Duran, que aconseguiren —mai no els ho agrairé prou!— tornar-me la salut.

En aquest cas però, tot i la fortalesa de la seva joventut («La vida empieza a los 40») els microbis pogueren més.

L'esquila parlava del dolor de l'esposa, de les tres filletes i dels familiars.

No deia res però, tot i ésser ben cert, del dolor del metge que lluita contra la mort i no la pot vèncer...

Les «Veus de Besalú»

Finalment, en aquesta peregrinació pels pobles i poblets de La

Garrotxa, anàvem anit a Sant Privat de Bas, per escoltar las «Veus de Besalú», conjunt que ja havia sentit a Mollet, i que alterna las havaneres amb les més clàssiques cançons catalanes.

La nit era propícia i l'ambient, animat. Quan el director comença a parlar, era difícil fer que tothom callés. Ho aconseguiria rotundament quan, després de dir que no venien complets, aclarí que dels deu components en faltava un —la veu del baix— que ja mai més cantaria amb ells, perquè un accident de circulació se l'havia endut, feia quinze dies.

Com en el cas d'en Brau, els aplaudi-

ments que premiarien la seva notable actuació penso que anaven repartits, i que la veu absent se n'emportava la millor part...

A l'estiu, tota cuca viu...?

Se m'ocorren moltes respostes, que allargarien massa aquest ja llarg article: De l'Evangeli «Vendré como un ladrón, cuando menos lo esperéis...». De «El Criterio» de Balmes «La vida es breve, la muerte cierta. De aquí a pocos años el hombre más robusto...».

Prefereixo deixar la reflexió al lector, demanant-li disculpes d'haver-me oblidat dels problemes petits —o mitjans!— d'actualitat diària, per dedicar un article al «Gran problema».

JOAN ALIGUER

BOTIGA INFANTIL
bibi
Anselm Clavé 3 · Tel. 593 33 98
MOLLET DEL VALLES

ABANS D'ANAR A COLE
PASSA'T PER

bibi